

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7821/2023
13.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јожеф Кристијан, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Ендре Хорват, адвокат из ..., ради предаје у супосед, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2311/22 од 07.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2311/22 од 07.12.2022. године.

Образложење

Ставом првим изреке пресуде Основног суда у Новом Саду П 17134/2020 од 03.06.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу предају у супосед некретнину уписану у лист непокретности број .. КО ..., зграда број 1, ..., земљиште под зградом, објектом од 92м², као и да му накнаде трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове поступка у износу од 85.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2311/22 од 07.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба и пресуда Основног суда у Новом Саду П 17134/2020 од 03.06.2022. године преиначена тако што је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцу предају у супосед некретнину уписану у лист непокретности број .. КО ..., зграда број 1, ..., земљиште под зградом, објектом од 92м², као и да му накнаде трошкове парничног поступка у износу од 85.600,00 динара. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплате износ од 55.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, утврђено је да је тужилац сувласник у 3/6 идеалних делова, а тужени ББ и ВВ су сувласници у по 1/6 идеалних делова некретнине уписане у лист непокретности број .. КО ..., парцеле број .., зграда број 1, ..., земљиште под зградом 92м². Поред наведених странака на овој непокретности, сувласник је и млађи брат туженог ВВ – ГГ, са уделом од 1/6 идеалног дела. Иначе објекат број 1 парцеле број .., површине 92м², уписан као породична стамбена зграда, искључиво користе тужени ББ и ВВ, тако што један део објекта користе као оставу за гардеробу и старе ствари, док другу половину објекта користе као оставу за бицикле, косачицу, алат и слично. Тужени искључиво поседују кључеве овог објекта, док млађи брат туженог ВВ– ГГ, иако уписани сувласник, овај објекат уопште не користи, у њему нема својих ствари, нити поседује кључеве, већ живи са својом породицом у иностранству. Тужилац, иако уписани сувласник, овај објекат уопште не користи, нема кључеве, нити их је икада имао и у њему не држи своје ствари. Својевремено, у прошлости, у објекту број 1, породичној стамбеној згради, која је предмет ове парнице, живели су родитељи сада пок. тужиоцевог оца, који су током '80. година половину објекта дали на коришћење туженима, односно њиховој породици. Током 2013. године, сада пок. отац тужиоца ДД, уговорио је са туженима да они од тада па надаље користе цео објекат, дакле и другу половину коју су до тада користили чланови породице тужиоца. Од тада тужени имају искључиви посед објекта број 1, док породица тужиоца има искључиви посед објекта број 5, укључујући и гаражу. Након смрти свога оца, тужилац је одлучио да жели да има супосед на некретнинама на којима је сувласник, а који се налазе у листи непокретности број .. КО ..., због чега се писаним путем обратио туженима, а сачинио је и нацрт уговора о уређењу начина коришћења заједничке непокретности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да на страни сувласника непокретности постоји нужно јединствено супарничарство, па како тужбом није обухваћени сувласник ГГ, одбио је тужбени захтев због непотпуне пасивне легитимације.

Према ставу другостепеног суда, првостепени суд је погрешно закључио да на страни свих сувласника непокретности постоји нужно јединствено супарничарство код тужбе за предају некретнине у супосед, из разлога што сувласник ГГ, иако уписани сувласник, објекат уопште не користи, у њему нема своје ствари, нити поседује кључеве, док тужиоцу супосед ускраћују само тужени, а не и сувласник ГГ, због чега није било неопходно тужбом за предају објекта у супосед обухватити и поменутог сувласника.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио пресуду првостепеног суда, дајући за свој став јасне и довољне разлоге.

Наиме, одредбом члана 13. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СРЈ“, број 29/96) прописано је да више лица има право сусвојине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно целини (идеални део), док је чланом 14. овог закона прописано да сувласник има право да ствари држи и да користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника. Према члану 70. став 4. истог Закона више лица могу имати државину ствари или права (судржавина). Следи да сувласник објекта има право да тужбом захтева предају супоседа против других сувласника који су у искључивом поседу те зграде, а држање и коришћење ствари је ограничено сразмерно свом идеалном делу и сувласник не може повредити право осталих сувласника на државину. У конкретном случају сувласнички објекат држе тужени, због чега тужилац као сувласник има овлашћење да захтева да му тужени, као држаоци, објекат предају у судржавину применом члана 43. Закона о основама својинскоправних односа, како је правилно закључио и другостепени суд. Такође је правилан и закључак другостепеног суда да су без утицаја наводи тужених, који се истичу и у ревизији, да тужени објекат број 1 користе у целости по основу споразума са оцем тужиоца, јер је тужилац позивањем тужених да му предају супосед наведеног објекта, опозвао споразум који су тужени имали са његовим оцем.

Имајући у виду изложено, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу изнетих разлога, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић